

NICOLAS KYRIACOU MILIOTIS,

Appellant,

v.

THE DISTRICT LABOUR OFFICER, FAMAGUSTA,

Respondent.

THE DISTRICT
LABOUR
OFFICER,
FAMAGUSTA

(*Criminal Appeal No. 2950*)

Social Insurance—Appeal against conviction for failing to pay contributions to the Social Insurance Fund—The Social Insurance Law, 1964 (No. 2 of 1964, as amended by Law 3/66) sections 2 (1), 7 (1), 9 (4) (f) and 73 (1) (2) and (4)—Allegations of unconstitutionality of the Law—Appellant the poor supporter of a large family—Nominal amount substituted for sentence of £2 fine or 10 days' imprisonment.

Appeal against conviction.

Appeal against conviction by appellant who was convicted on the 21st August, 1967, at the District Court of Famagusta (Criminal Case No. 1664/67) on one count of the offence of failing to pay contributions contrary to sections 7(1), 9(4)(f), 73(1)(2)(4) and 77 of the Social Insurance Law, 1964 (No. 2 of 1964) as amended by Law No. 3 of 1966 section 6 and was sentenced by Vakis, D.J., to pay a fine of £2 and £10.560 arrears of contribution.

The appellant, in person.

A. Frangos, Counsel of the Republic, for the respondent.

The facts sufficiently appear in the judgment of the Court delivered by :

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ : 'Ο έφεσείων κατεδικάσθη εις τὸ Ἐπαρχιακὸν Δικαστήριον Ἀμμοχώστου τὴν 21ην Αὐγούστου 1967, διὰ παράλειψιν νὰ πληρώσῃ τὰς εἰσφοράς του εἰς τὸ Ταμεῖον Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συμφώνως πρὸς τὸν περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Νόμον τοῦ 1964 (άρ. 2/64) ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 3/66, διὰ τὴν περίοδον ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1965 μέχρις 8 Φεβρουαρίου 1967. Ἐπεβλήθη δὲ εἰς αὐτὸν ποινὴ προστίμου £2 (ἢ φυλάκισις 10 ἡμερῶν) καὶ διετάχθη συγχρόνως οὗτος νὰ καταβάλλῃ τὰς καθυστερουμένας εἰσφοράς του, ἀνερχομένας εἰς £10.560 ἐντόκως ὡς προνοεῖται εἰς τὸν νόμον.

Ἡ κατὰ τοῦ έφεσείοντος κατηγορία ἐστηρίχθη εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 7 (1) καὶ 9 (4) (στ), ἡ δὲ ἐπιβληθεῖσα εἰς αὐτὸν ποινὴ ἐστηρίχθη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 73 (1) (2) καὶ (4).

1967
Sept. 29

NICOLAS
KYRIACOU
MILLIOTIS
υ.

THE DISTRICT
LABOUR
OFFICER,
FAMAGUSTA

Διὰ τῆς ἐφέσεώς του, ὁ ἐφεσεῖων ἀμφισβητεῖ τὴν νομιμότητα τῆς ὡς ἄνω καταδίκης, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Νόμος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποῖου ἐστηρίχθη αὐτή, εἶναι ἀντισυνταγματικός ὡς ἀντιβαίνων εἰς τὰ ἄρθρα 8, 9, 12, 15 καὶ 25 τοῦ Συντάγματος.

Ὁ ἐφεσεῖων διεξήγαγε προσωπικῶς τὴν υπεράσπισίν του ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου Δικαστηρίου, κατεχώρισε τὴν ἔφεσίν του προφανῶς ἄνευ τῆς βοήθειας δικηγόρου καὶ παρουσιάσθη ἄνευ συνηγόρου εἰς τὸ Ἐφετεῖον, γεγονός ὅπερ ἐδημιούργησε σημαντικὴν δυσκολίαν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης καὶ περιπλέον ἠϋξήσε τὴν εὐθύνην τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς ὄλης ὑποθέσεως, δεδομένου ὅτι ὁ ἐφεσεῖων πασιφανῶς δὲν διαθέτει τὰ προσόντα νὰ χειρισθῇ τοιαύτην ὑπόθεσιν. Ἀρκεῖ νὰ παρατεθῇ ἐδῶ αὐτολεξεῖ ἡ βᾶσις ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἐφεσεῖων ἐστήριξε τὴν ἔφεσίν του, ὡς διευτώθη αὐτὴ εἰς τὸ σχετικὸν ἔγγραφο, διὰ νὰ δοθῇ μία εἰκὼν τῆς καταστάσεως.

«Ἡ ἀπόφασις (λέγει) εἶναι ἀντισυνταγματικὴ, ἄδικος, αὐθαίρετος, συνομωτικὴ. Ληφθεῖσα ἀβασανίστως ἦτοι μὲ ἀπίστευτον ἐλαφρότητα καὶ σπουδῆν.»

Θὰ ἔπρεπε, ἴσως νὰ ἀρνηθῇ τὸ Δικαστήριον τοῦτο, νὰ καταναλώσῃ δημόσιον χρόνον εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν μιᾶς τοιαύτης ἐφέσεως, ἀλλ' ὡς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδίκου Δικαστηρίου, ὁ κατηγορούμενος ὅστις εἶναι πλανοδιοπώλης, εἶναι «ἠσφαλισμένον» πρόσωπον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Νόμου, ὡς αὐτοτελῶς ἐργαζόμενος (ἐδάφ. 2 (1)) καὶ ἡ ἀπόφασις εἰς τὴν παροῦσαν ἔφεσιν δυνατόν νὰ ἐπηρεάσῃ ἄλλας παρομοίας περιπτώσεις.

Αἱ αἰτιάσεις τοῦ ἐφεσεῖοντος κατὰ τῆς συνταγματικότητος τοῦ Νόμου εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμοι. Τὰ ἄρθρα τοῦ Συντάγματος εἰς τὰ ὁποῖα οὗτος ἀνεφέρθη οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπόθεσιν. Τὸ ἄρθρον 8 ἀπαγορεύει τὰ «βασανιστήρια ἢ ἀπάνθρωπον ἢ ταπεινωτικὴν τιμωρίαν ἢ μεταχείρισιν». Τὸ ἄρθρον 9 ἀναφέρεται εἰς τὸ δικαίωμα «ἀξιοπρεποῦς διαβιώσεως καὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας», καὶ ρητῶς προνοεῖ ὅτι σχετικὸς νόμος θὰ προβλέψῃ «περὶ προστασίας τῶν ἐργατῶν, ἀρωγῆς πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ συστήματος κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων». Τὸ ἄρθρον 12 ὁμιλεῖ περὶ ἐνοχῆς εἰς ἀδικήματα καὶ ποινῆς ἀναλόγου πρὸς τὴν βαρύτητα αὐτῶν εἰς ἐκάστην περίπτωσιν. Τὸ ἄρθρον 15 περὶ τῆς προστασίας τῆς ἰδιωτικῆς καὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς τοῦ πολίτου. Καὶ τὸ ἄρθρον 25 ἐξασφαλίζει τὸ δικαίωμα τῆς ἀσκήσεως οἰουδήποτε ἐπαγγέλματος κατὰ τρόπον μὴ ἀντιβαίνοντα πρὸς τοὺς σχετικούς Νόμους τοῦ Κράτους.

1967
Sept. 29

—
NICOLAS
KYRIACOU
MILIOTIS
v.
THE DISTRICT
LABOUR
OFFICER,
FAMAGUSTA

Δέν νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ εισέλθωμεν εἰς περαιτέρω λεπτομερείας καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἰσχυρισμὸν κατὰ τῆς συνταγματικότητος τοῦ Νόμου ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ὡς ἄνω Ἐρθρων τοῦ Συντάγματος. Ὁ πρωτόδικος δικαστής, ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ θέμα τοῦτο, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος οὐδόλως εὐσταθεῖ. Τὸ νόμιμον δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης οὐδαμῶς προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἐνώπιόν μας μακρὰν, εὐφραδῆ καὶ ἐνθουσιώδη ἀγόρευσιν τοῦ ἐφεσείουτος.

Τὰ γεγονότα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίχθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου Δικαστηρίου δὲν ἀμφισβητοῦνται. Καὶ ἡ ἐνοχῆ τοῦ ἐφεσείουτος εἰς τὰς διατυπωθείσας κατηγορίας ἀπεδείχθη πλήρως διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκου δικαστηρίου προσαχθεισῶν μαρτυριῶν.

Εἰς τὸ τέλος ὅμως τῆς ἀγορεύσεώς του ὁ ἐφεσείων ἰσχυρίσθη ὅτι εἶναι πτωχὸς οικογενειάρχης μὴ δυνάμενος νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του ὡς πλανοδιοπώλου, τὰ ὄναγκαῖα διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Καθ' ὃν χρόνον στερεῖται ταῦτα ὁ ἴδιος καὶ ἡ οἰκογένειά του, δὲν δύναται, εἶπε, νὰ πληρώσῃ οὐδὲ τὴν μικρὰν ἐβδομαδιαίαν εἰσφορὰν τὴν ὁποίαν προνοεῖ εἰς τὴν περίπτωσίν του ὁ σχετικὸς πίναξ τοῦ Νόμου. Ὅα καταλήξῃ, ἐτόνισε, κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὸ θέμα τοῦτο δὲν συνεζητήθη ποσῶς ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκου δικαστηρίου, καθ' ὅτι δὲν ἐτέθη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου. Οὔτε ἐχρησιμοποίησεν οὗτος τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Νόμου, δι' ἔρευναν καὶ συμπέρασμα ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Λαμβάνων ὅμως ὑπ' ὄψιν, ὁ εὐπαίδευτος δικηγόρος τῆς Δημοκρατίας τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονὸς ὅτι ὁ ἐφεσείων εἶναι πτωχὸς οικογενειάρχης καὶ προστάτης πολυμελοῦς οἰκογενείας, μετὰ δυσκολίας κερδίζων τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐδέχθη τὴν πρότασιν ὅπως ἡ ἔφεσις θεωρηθῆ ὡς καλύπτουσα καὶ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν. Τὸ δὲ Δικαστήριον λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς συνθήκας τῆς ὑπὸ κρίσιν ὑποθέσεως, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῆ τὴν ἔφεσιν ἔστω καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπιβληθὲν μικρὸν πρόστιμον τῶν £2 καὶ νὰ ἐπιβάλῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ὀνομαστικὸν τοιοῦτον τῶν ἑκατὸν μίλς. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου Δικαστηρίου παραμένει ἐν ἰσχύει, καὶ ἡ ἔφεσις ἀπορρίπτεται.

Ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς καταδίκης ἀπορρίπτεται. Ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ποινῆς ἐπιτρέπεται. Τὸ ἐπιβληθὲν πρόστιμον τῶν £2 ἀκυροῦται : ἐπιβάλλεται, ἀντ' αὐτοῦ, ὀνομαστικὸν πρόστιμον τῶν ἑκατὸν μίλς.